

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2CdoR/4/2025
Identifikačné číslo spisu:	3723200949
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3723200949.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci starostlivosti súdu o maloletú A. F., narodenú L., bytom u matky, zastúpenú Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny V., pracovisko V., dieťa matky X. F., narodenej L., bytom B. a otca X. F., narodeného L., bytom J., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou BĀNOS & KOŠŤTOVÁ s. r. o., so sídlom Galanta, Hlavná 979/23, IČO: 47 551 372, v mene ktorej ako advokát a konateľ koná JUDr. Róbert Bānos, v konaní pri nezhode rodičov, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. PB-7P/17/2023, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 9. októbra 2024 sp. zn. 13CoP/180/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I.

1. Okresný súd Trenčín rozsudkom zo 7. mája 2024 č. k. PB-7P/17/2023-213 (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v spojení s opravným uznesením z 8. novembra 2024 č. k. PB-7P/17/2023-273 určil, že

- bydliskom maloletej A. F., narodenej L. (ďalej aj „mal. A.“) bude adresa B.;
- detským lekárom maloletej A. F., narodenej L. bude Q., Ulica S.;
- maloletá A. si bude plniť predprimárne vzdelávanie v Materskej škole B..

Návrh otca na zverenie maloletej A. F., narodenej L. do jeho osobnej starostlivosti a o určenie výživného na maloletú zo strany matky súd zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd v danej veci aplikoval Čl. 5, § 35 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“), § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a dospel k záveru, že konflikt medzi rodičmi v otázke bydliska, v otázke detského lekára a v otázke plnenia predprimárneho

vzdelávania maloletej A. bolo potrebné vyriešiť vyššie uvedeným spôsobom.
II.

3. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 9. októbra 2024 č. k. 13CoP/180/2024-263 na odvolanie otca rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

4. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že skutočný stav veci bol súdom prvej inštancie zistený dostatočne pre jeho rozhodnutie, ako aj pre posúdenie odvolania. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie v súvislosti s odvolacou námietkou nedostatočne zisteného skutočného stavu veci a s návrhom na nariadenie znaleckého dokazovania zdôraznil, že v civilnom mimosporovom konaní súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania, navyše, ak z priebehu konania pred súdom prvej inštancie ani nevyplýval návrh otca na znalecké dokazovanie a uvedenie dôvodu pre jeho vykonanie, pričom sám otec v odvolaní poukazoval na to, že takýto návrh podal v inom konaní, a to v konaní vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4P/28/2020. Aj podľa odvolacieho súdu nebolo nevyhnutné v danej veci nariaďovať znalecké dokazovanie, pretože súd prvej inštancie poskytol priestor účastníkom konania na pojednávaniach, boli vypočutí, mohli sa vyjadrovať k vykonanému dokazovaniu, k veci sa vyjadril kolízny opatrovník, boli vykonané listinné dôkazy. Rozhodnutie okresného súdu a jeho odôvodnenie vyústilo do logických záverov, pričom bol zohľadnený predovšetkým najlepší záujem maloletého dieťaťa. Zdôraznil, že znalecký posudok je len jedným z viacerých dôkazných prostriedkov, pričom súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov postupoval v súlade s § 2 ods. 1 CMP a § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

5. Odvolací súd ďalej s poukazom na § 35 Zákona o rodine uviedol, že v prejednávanej veci nebolo povinnosťou súdu skúmať, ktorý z rodičov má lepšie schopnosti a možnosti dieťa vychovávať, súd iba hodnotil, aké dôsledky na ďalší vývoj dieťaťa má prípadná zmena bydliska a s tým súvisiaceho školského zariadenia a lekára z hľadiska záujmu dieťaťa ako aj z hľadiska výchovných práv a povinností rodičov a z hľadiska vzťahov medzi rodičmi a deťmi.

6. K poukazu otca, že matka maloletej neoprávnene premiestnila do Českej republiky odvolací súd dodal, že v rámci návratového konania súd rozhodoval, či dieťa do miesta obvyklého pobytu navráti alebo nie, nerozhodoval o úprave rodičovských práv a povinností k maloletemu dieťaťu. Z uvedeného dôvodu preto poukazovanie na návratové rozhodnutia, vydané súdmi Českej republiky, bolo v predmetnom konaní irelevantné. Odvolací súd poukázal na obsah správ (body 15. - 16., 25. - 28., 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku), z ktorých nevyplývalo, že by maloletá bola v starostlivosti matky nespokojná, nešťastná alebo by s ňou nechcela bývať, maloletá v starostlivosti matky prosperuje a matka sa jej venuje.

7. Pokiaľ otec vytýkal neprihliadnutie súdu prvej inštancie na záujem maloletej podľa Čl. 5 Zákona o rodine, uvedená námietka podľa odvolacieho súdu taktiež nebola dôvodná, nakoľko súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia, vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, zohľadnil adaptáciu maloletej na prostredie bydliska matky, ktoré pre maloleťu nebolo neznáme, ako i na český jazyk. Odvolací súd dodal, že záujem maloletého dieťaťa nie je možné zamieňať so subjektívnymi predstavami rodičov o realizácii ich výchovného prostredia a pôsobenia. Súd prvej inštancie sa taktiež dostatočne zaoberal šetrením pomerov v mieste, kde matka bude s maloletou žiť. Zistil, že sú vytvorené podmienky pre starostlivosť a výchovu maloletej, pričom je nepochybne v záujme maloletej, aby bola s matkou, na ktorú je citovo naviazaná v mieste, kde si matka vybudovala vhodné sociálne a pracovné zázemie.

8. K tvrdeniu otca o pretrhnutí vzájomných väzieb medzi maloletou A. a jej maloletým bratom Q. odvolací súd zdôraznil, že nič nebráni rodičom zmeniť svoj postoj a pestovať vzájomné vzťahy medzi súrodencami ako aj medzi mal. deťmi a druhým rodičom, ktorému dieťa nebolo zverené do opateri. Je

práve úlohou oboch rodičov pestovať rodinné vzťahy. V danej súvislosti odvolací súd poukázal na prezentovanie pozitívneho vzťahu k otcovi a bratovi mal. A. a na správu kolízneho opatrovníka (č. l. 212 spisu), ktorý v rámci realizácie výchovného opatrenia konštatoval, že vzájomná spolupráca rodičov zlyháva pre nedôveru a vzájomné obviňovanie.

9. V súvislosti s návrhom otca, aby bola maloletá A. zverená do jeho výchovy a opatery odvolací súd, v zhode s prvoinštančným súdom, nezistil dôvody, pre ktoré by takáto zmena bola mal. dieťaťu prospešná, preto zamietnutie návrhu otca na zverenie maloletej do jeho osobnej starostlivosti súdom prvej inštancie považoval za správne.

III.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal otec maloletej (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie v celom rozsahu z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

11. Dovolací dôvod vzhladol dovolateľ v tom, že odvolací súd sa bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia stroho obmedzil na zopakovanie záverov súdu prvej inštancie. Podľa dovolateľa v rozhodnutiach súdov nižšej inštancie absentuje jasná a zrozumiteľná odpoveď na kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky, na ktoré poukazoval otec. Súd sa vôbec nezaoberali viacerými dôkazmi a preukázanými skutočnosťami, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolateľ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nepresvedčivé, keďže sa nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou ani neuviedol, prečo nepovažoval argumenty otca za relevantné.

12. Podľa dovolateľa súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to okrem iného z dôvodu, že:

- neprihliadol na najlepší záujem maloletej s ohľadom na väzbu ku každému z rodičov a k bratovi, a v rámci jeho posudzovania nezhodnotil, či boli na účely zistenia najlepšieho záujmu dieťaťa zhromaždené všetky potrebné dôkazy, a či na základe ich posúdenia prvoinštančný súd dospel k správnym skutkovým záverom;
- nezdôvodnil, prečo by zmena bydliska, lekára a predškolského zariadenia mala znamenať najlepší záujem dieťaťa;
- nevysporiadal sa s viacerými predloženými dôkazmi a preukázanými skutočnosťami, konkrétne, že:
 - maloletá bola protiprávne premiestnená na územie Českej republiky v rozpore s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne, ktorým došlo k zvereniu maloletej do starostlivosti matky a k určeniu miesta jej trvalého bydliska na území Slovenskej republiky (rozsudok zo 16. 03. 2023 sp. zn. 17CoP/20/2022) a v rozpore s aktuálnymi rozhodnutiami súdov Českej republiky o prikázaní navrátenia maloletej do miesta jej obvyklého bydliska na území Slovenskej republiky (rozsudok Mestského súdu v Brne č. k. 129Nc/2506/2023-158 z 15. 09. 2023 a potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu Brno č. k. 20Co/310/2023-197 z 12. 12. 2023). Premiestnenie dieťaťa matkou nezohľadnilo najlepší záujem maloletej, ale hľadala iba na svoje subjektívne potreby a narušila rodinné a sociálne väzby maloletej vytvorené na území Slovenskej republiky, najmä s maloletým bratom;
 - otec poukázal na matkin dlhodobý problém s alkoholom a navrhol uskutočniť v danom smere znalecké dokazovanie, čo bolo súdmi ignorované;
 - súdy nedostatočne zisťovali názor maloletého dieťaťa.

13. V závere dovolania otec uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nedostatočné a jeho právne posúdenie za nesprávne.

14. Z vyjadrenia matky k dovolaniu vyplynulo, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie považuje za správne a dovolanie za nedôvodné.

IV.

15. Dovolanie podal otec vo veci upravenej v zákone č. 161/2015 Z. z. Civilnom mimosporovom poriadku (ďalej v texte len „CMP“). Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon

neustanovuje inak. Keďže § 76 CMP neobsahuje odlišnú právnu úpravu dovolania podaného vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, prípustnosť dovolania otca bola posudzovaná podľa ustanovení CSP.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

17. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolačný súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu, a to z akýchkoľvek hľadísk (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017).

18. Dovolačný súd nie je súdom skutkovým, sám dokazovanie nevykonáva a dôkazy nevyhodnocuje. Dovolačný súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolačný súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie.

19. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

20. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (pozri sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

21. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolačný súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

22. Vyššie naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

23. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. 251/03).

25. Z obsahu dovolania možno ustáliť, že za zmätočnosťnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolateľ označil nedostatočne zistený skutkový stav a absenciu jasných a zrozumiteľných odpovedí odvolacieho súdu na relevantné právne a skutkové otázky, bez vysporiadania sa s argumentáciou otca a niektorými podstatnými dôkazmi.

26. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

27. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd zdôrazňuje, že nie je skutkovým súdom a hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie. Pokiaľ súd vykonávajúci dokazovanie nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale taká skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. V judikatúre (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) a rozhodnutiach (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) najvyššieho súdu bol vyjadrený názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a

rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

28. Dovolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu tvoria jeden kompletizujúci celok. Z tohto pohľadu je potrebné posudzovať aj úplnosť a presvedčivosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

29. K námietke dovolateľa, týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v súvislosti s konkrétnymi námietkami dovolateľa dovolací súd uvádza:

- K hodnoteniu najlepšieho záujmu maloletej A. súd prvej inštancie v bode 40. rozhodnutia poukázal na Správu z diagnostického vyšetrenia z 29. marca 2023 preukazujúcu, že dominantným jazykom maloletej A. je čeština, v bode 41. konštatoval, že matka a maloletá majú v domácnosti starých rodičov dlhodobé väzby, majú tam vytvorené rodinné a priateľské vzťahy a ich pobyt na danom mieste má charakter dlhodobosti, čo sa naopak o pobyte matky a dieťaťa na Slovensku nedá povedať, v bode 42. vyslovil názor, že je v záujme maloletej, aby jej matka dosahovala vyšší mesačný finančný zostatok, a aby jej so starostlivosťou o maloletú dcéru pomáhali aj starí rodičia, v bode 44. prihliadol aj na vyjadrenie kolízneho opatrovníka, ktorý uviedol, že je nepochybne v záujme maloletej A., aby súd návrhu matky v plnom rozsahu vyhovel. Otázkou najlepšieho záujmu maloletej sa riadne zaoberal aj odvolací súd, ktorý, stotožniac sa so závermi súdu prvej inštancie, v bode 37. jeho rozhodnutia dodal, že záujem maloletého dieťaťa nie je možné zamieňať so subjektívnymi predstavami rodičov o realizácii ich výchovného prostredia a pôsobenia, a v bode 39. zdôraznil, že v záujme maloletej je, aby bola s matkou, na ktorú je citovo naviazaná, v mieste, kde si matka vybuďovala vhodné sociálne a pracovné zázemie.

30. V súvislosti s dovolacou námietkou nedostatočného zhromaždenia potrebných dôkazov a správnosti vyhodnotenia vykonaných dôkazov dovolací súd opätovne uvádza, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie; pokiaľ tento niektorý z vykonaných dôkazov nesprávne vyhodnotí, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá.

31. K námietke, že maloletá bola protiprávne premiestnená na územie Českej republiky sa jasne vyjadril súd prvej inštancie v úvode bodu 42. svojho rozhodnutia, kde uviedol, že vzdialenosť medzi jej bydliskom a bydliskom otca bola približne 7 kilometrov, pričom po presťahovaní do Českej republiky by bola táto vzdialenosť približne 25 - 30 kilometrov, čo potvrdil samotný otec. V danom prípade nejde podľa názoru súdu o tak markantný rozdiel, aby bola matka s dcérou nútená zotrvať na území Slovenska, kde nemá zabezpečenú prácu, a maloletá tu nemá žiadne rodinné a sociálne väzby, vynímajúc otca a jej brata. Podľa názoru súdu by nebolo v najlepšom záujme maloletej, pripravovať ju o kontakt aj so širšou rodinou (starými rodičmi), navyše ak je to aj pre matku maloletej ekonomicky menej zaťažujúce, kedy nemusí platiť nájomné na Slovensku v sume cca 560 eur a svojim rodičom uhrádza iba sumu 200 eur, pričom starí rodičia jej pomáhajú so starostlivosťou a výchovou o maloletú, a odvolací súd v bode 36. svojho rozhodnutia, keď uviedol, že napriek tomu, že matka v minulosti bez súhlasu otca, t. j. protiprávne premiestnila maloletú, t. j. zmenila jej obvyklé bydlisko, tak aj odvolací súd poukazuje na obsah správ, ako boli podrobne popísané v odsekoch 15. - 16., 25. - 28., 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

32. K námietke, že súdy odignorovali poukázanie otca na matkin dlhodobý problém s alkoholom a jeho návrh na uskutočnenie znaleckého dokazovania v danom smere, dovolací súd poukazuje na bod 27. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom sa dostatočne vysporiadal s predmetnou námietkou, keď súčasne zdôraznil, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu.

33. K námietke, že súdy nedostatočne zisťovali názor maloletého dieťaťa, dovolací súd poukazuje na záver bodu 36. až 38. rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom poukázal na správy, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie a medzi ktorými bola i správa o prešetroaní pomerov, „v rámci ktorej bol aj vykonaný

pohovor s maloletou A., spôsobom zodpovedajúcim jej veku. Z týchto správ nevyplynulo, že by bola maloletá nespokojná, nešťastná v starostlivosti matky, alebo že by s ňou nechcela bývať, maloletá v starostlivosti matky prospieva a matka sa jej venuje, zohľadnil práve adaptáciu maloletej A. na prostredie bydliska matky i na český jazyk“, pričom „miesto bydliska maloletej v mieste bydliska matky zodpovedá tiež zásade, že starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov a deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť a je zrejmé, že pokiaľ dieťa bolo zverené do starostlivosti matky, ďalším logickým krokom je, že bude zdieľať bydlisko matky a navštevovať predškolské zariadenie a detského lekára v mieste svojho bydliska.“

34. Z uvedeného je zrejmé, že sudy nižšej inštancie sa otázkou najlepšieho záujmu maloletej zaoberali dôsledne. Dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu ako jedného kompletizujúceho celku má všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, resp. § 393 CSP. Jednoznačne z nich vyplýva, čo bolo obsahom podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov sudy vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami otca, jeho myšlienkový postup bol v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, založený na riadne zistenom skutkovom stave a dokazovaní vykonanom v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie. Dovolací súd preto dovolanie podané z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nepovažoval za dôvodné.

35. Z obsahu dovolania vyplynulo, že dovolateľ cez zmätočnosťnú vadu odôvodňovanú § 420 písm. f) CSP namietol nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižšej inštancie bez konkretizovania právnej otázky. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (R 24/2017 a sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018) je však vylúčené namietat' cez vadu zmätočnosti nesprávne právne posúdenie veci. Aj podľa názoru ústavného súdu nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 61/2019).

36. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie otca ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

37. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 438 ods. 1 CSP a § 52 CMP, keď nezistil dôvod pre postup podľa § 54 a § 55 CMP.

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.